Allah'ın İndirdikleri İle Hükmetmeyenler Hakkında İmam İbn Teymiyye'nin Sözleri

ALLAH'IN İNDİRDİKLERİ İLE HÜKMETMEYENLER HAKKINDA
İMAM İBN TEYMİYYE'NİN SÖZLERİ

Şeyhulislâm Ebû'l-Abbâs Ahmed İbn Teymiyye (vefâtı: 726 hicrî) şöyle der:

1- «İnsan, üzerinde icmâ bulunan bir harâmı helâl veya üzerinde icmâ bulunan bir helâli harâm kılar ya da üzerinde icmâ bulunan bir şerîatı tebdîl ederse fukahanın ittifâkıyla kâfir ve mürteddir. İki görüşten birine göre şu buyruk bunun benzeri bir konuda nâzil olmuştur: "Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir." Yani o, Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmetmeyi istihlâl eden/helâl sayandır.»

Mecmûu Fetâvâ (3/267)

2- «Şöyle ki: Kişi müslüman olur ve onda dînden çıkarmayan küfür bulunabilir. Bilakis küfrün altında küfür vardır. Nitekim İbn Abbâs ve ashâbı: "Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir." buyruğu hakkında: Bu küfür dînden çıkarmayan küfürdür, (asıl) küfrün altında bir küfür, (asıl) fıskın altında bir fısk ve (asıl) zulmün altında bir zulüm vardır.»

Mecmûu Fetâvâ (7/350)

3- «Selef'in: "İnsanda îmân ve nifak (birlikte) bulunabilir" aynı şekilde "İnsanda îmân ve küfür (birlikte) bulunabilir" sözlerindeki küfür, dînden çıkaran küfür değildir. İbn Abbâs ve ashâbının Yüce Allah'ın: "Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir." buyruğu hakkındaki sözlerinde olduğu gibi… Bu âyet hakkında şöyle demişlerdir: Dînden çıkarmayan küfür ile kâfir oldular. Bu konuda Ahmed b. Hanbel ve onun dışındaki sünnet imâmları da onlara tâbi olmuşlardır.»

Mecmûu Fetâvâ (7/312)

4- Şeyhulislâm Allah'ın indirdikleri ile hükmetmemeyi, hakkında had cezâsı bulunmayan ve keffâreti de olmayan günahlar arasında zikrederek şöyle der: «Hakkında had cezâsı ve keffâret bulunmayan günahlara gelince; meselâ (şehvet ile) bir çocuğu öpenin, yabancı kadını öpenin ya da cimâ' olmaksızın dokunup okşayanın, helâl olmayan kan ya da leş yinenin, insanlara zinâ dışında iftirâ atanın, çok az da olsa koruma altında olmayan malı çalanın, Beytu'l-Mâl veya vakıfların malları ya da yetîm malı üzerinde sorumlu olup da bu konuda hâinlik yaptıkları zaman emânete hıyânet edenin, vekîl ya da ortak olup da hıyânet edenin, yiyecekler, elbise ve benzeri şeylerin satış muamelesinde aldatma yapanın, terazi ve tartı ile oynayanın, yalancı şâhidlik yapanın, hükmünde rüşvet alanın veya Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmedenin…. ve bunlardan başka çeşitli harâmlar işleyenlerin (durumu budur.)»

Mecmûu Fetâvâ (28/343)

5- «Yüce Allah Nebî sallallahu aleyhi ve sellem için Kur'ân'da bir şerîat ve minhâc belirlemiş, ona Allah'ın indirdikleriyle hükmetmesini emretmiş, Allah'ın indirdiklerinin bir kısmında kâfirlerin kendisini fitneye düşürmelerinden sakındırmış, bunun Allah'ın hükmü olduğunu ve ondan başkasına yönelenin câhiliyye hükmüne yönelmiş olacağını haber vermiş ve şöyle buyurmuştur: "Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir." [Mâide, 44]

Şüphe yok ki Allah'ın, Rasûlüne indirdikleriyle hükmetmenin vâcibliğine i'tikâd etmeyen kâfirdir. Her kim Allah'ın indirdiğine tâbi olmaksızın kendi görüşüyle adâlet olarak değerlendirdiği şeyle hükmetmeyi istihlâl ederse (helâl görürse) kâfirdir. Şüphesiz ki her ümmete adâlet ile hükmetmesi emrolunmuştur ve o dînde adâlet, büyüklerinin görüşünde olabilir.
Hatta İslâm'a müntesib olan pek çok kimse Allah subhânehu'nun indirmediği adetlerle meselâ gelenek ve törelerle ya da içlerindeki aşiret büyüklerinin emri ile hükmetmekte; Kitâb ve Sünnet ile değil, onlarla hükmetmeyi uygun görmektedirler. İşte küfür olan budur! Şüphesiz ki insanlardan bir çoğu müslüman oldukları hâlde ancak aşîret büyüklerinin kendilerine emrettiği câhî âdetlerle hükmetmektedirler. Eğer onlar Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmetmenin câiz olmadığını bilmelerine rağmen ona iltizâm etmiyor tam aksine ona muhâlif olanla hükmetmeyi istihlâl ediyorlarsa kâfirdirler. Yok böyle değilse -daha önce de geçtiği gibi- câhildirler.
Allah müslümanların tümüne her hangi bir şeyde ihtilâfa düştüklerinde onu Allah'a ve Rasûlü'ne döndürmeyi emretmiş ve şöyle buyurmuştur: "Ey îmân edenler! Allah'a itaat edin, Rasûle de itaat edin, sizden olan yöneticilere de (itaat edin). Eğer bir hususta ayrılığa düşerseniz, eğer Allah'a ve âhiret gününe îmân ediyorsanız onu Allah'a ve Rasûlü'ne götürün. Bu, hem daha hayırlı hem de sonuç olarak daha güzeldir." [Nisâ, 59]
Yine şöyle buyurur: "Hayır! Rabbine yemîn olsun ki aralarındaki ihtilâflarda seni hakem kılmadıkça ve sonra da verdiğin hükme içlerinde bir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça îmân etmiş olmazlar." [Nisâ, 65]
O hâlde her kim aralarındaki ihtilâfta Allah'ın ve Rasûlü'nün hüküm vermesine iltizâm etmezse muhakkak ki Allah onun mü'min olmadığına dâir kendi zâtına yemîn etmiştir. Allah'ın ve Rasûlü'nün hükmüne bâtınen ve zâhiren iltizâm eden ancak isyân edip hevâsına tâbi olana gelince, bunun konumu diğer günahkarların konumuyla aynıdır.
Bu âyet, Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyen yöneticilerin tekfîr edilmesi hakkında Hâricîlerin öne sürdüğü delîllerden biridir. Sonra da onlar, (yöneticilerin tekfîrine dâir) bu inançlarının Allah'ın hükmü olduğu iddia etmişlerdir.»
Minhâcu's-Sunne (5/129-131)
6- Şeyhulislam Tatarların akîdelerini, Allah'ın hükmünden gayrisini istihlâl ve Allah'ın hükmünü tebdîl edişlerini beyân ederek şöyle der: «Onlar İslâm dîni üzere olduklarını iddia ediyor sonra da o kâfirlerin dînlerini müslümanların dînlerine üstün tutuyorlar. Allah'a ve Rasûlü'ne itaatden çok daha fazla bu kâfirlere itaat ediyor, mü'minlerin dostluğundan çok daha fazla kâfirleri dostlar ediniyorlar. Aynı şekilde onların vezîrleri ve bunlardan başka büyükleri İslâm dînini yahûdîlerin ve hıristiyanların dînleri ile bir tutuyorlar. Bu dînleri, hepsi Allah'a götüren çeşitli yollar olarak görüyor ve onları, müslümanlara göre dört mezhebin konumu gibi değerlendiriyorlar. Sonra da onlardan kimi yahûdîlerin dînini, kimi hıristiyanların dînini kimi de müslümanların dînini seçip tercîh etmişlerdir ve bu (dînleri tesviye etme şeklindeki) görüş onlar arasında oldukça yaygın ve galiptir. Hatta bu görüş, onların fakîhlerinde ve âbidlerinde özellikle de ittihâdiyye ve fir'avniyyeden olan cehmîlerinde de vardır. Çünkü onlara felsefe galip gelmiştir. Bu (dînleri tesviye şeklindeki) mezheb ise felsefecilerden pek çoğunun veya çoğunluğunun mezhebidir. (Aralarındaki) Hıristiyanların da pek çoğu veya çoğunluğu ve yahûdilerin de pek çoğu bu görüştedir. Hatta birisi onların âlimlerinin ve âbidlerinin seçkinleri çoğunlukla bu mezheb üzeredir, dese uzak birşey değildir. Bu hususta gördüklerim ve işittiklerim burada sayamayacağım kadardır.
Müslümanların dînînden zorunlu olarak bilindiği ve bütün müslümanların ittifâkıyla sâbit olduğu üzere her kim İslâm dîninden başkasına ittibâ etmeyi veya Muhammed sallalahu aleyhi ve sellem'in

şerîatından başka bir şerîata tâbi olmayı tecvîz ederse kâfirdir. Onun küfrü, Kitâb'ın bir kısmına îmân edip bir kısmını inkâr edenin küfrü gibidir.»
Mecmûu Fetâvâ (28/523)